

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 21C/110/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713218244
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2017:8713218244.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd sudcom JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: H. I., T.. XX.X.XXXX, U. H. Š. XXXX/XX, C., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného s účinnosťou do 30.6.2016: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, IČO: 42 264 154, právne zast. JUDr. Jozef Kemp, advokát, AK so sídlom Nám. Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob v konaní o zaplatenie 13.716,08 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 13.716,08 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.1.2011 do 24.2.2013 vo výške 335,88 eur a úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 13.716,08 eur od 25.2.2013 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania.

III. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.12.2013 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 13.716,08 eur spolu s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 3.3.2009 Zmluvu č. 493821543 (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe uvedenej Zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a VOP. Podľa žalobcu Zmluva obsahuje všetky znaky s plnía všetky náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 a 507 ObZ a zák. 258/2001 Z. z.. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 14.688,99 eur, ktorá pozostávala z istiny 11.676,50 eur, riadneho úroku 2.180,57 eur, úroku z omeškania 790,06 eur a ostatného príslušenstva 41,86 eur. Sumu 41,86 eur predstavujúcu príslušenstvo a poplatky a sumu 790,06 eur predstavujúcu úrok z omeškania si žaloba v tomto konaní neuplatňuje. Podľa Zmluvy postupca poskytol žalovanej úver vo výške 8.000,- eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 139,36 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.1.2011 do 20.2.2019 v počte 98 a celkovej výške 13.716,08 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.2.2013 do 20.2.2019 sa stali splatnými dňa 24.2.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky úveru si

žalobca v tomto konaní neuplatňuje ako aj poplatky vo výške 41,86 eur a sumu 790,06 eur predstavujúcu úrok z omeškania.

2. Súd vo veci vydal dňa 3.4.2014 platobný rozkaz č. k. 12Ro/730/2013-41, ktorý sa však nepodarilo doručiť žalovanej do vlastných rúk, preto ho súd uznesením zo dňa 6.8.2014 zrušil v súlade s vtedy platným ust. § 173 ods. 2 OSP a žalovanej ustanovil opatrovníka pre toto konanie. Opatrovník žalovanej vystupoval v konaní do 30.6.2016.

3. Podaním doručeným súdu 14.5.2014 oznámilo Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej.

4. Súd vyzval právneho predchodcu žalobcu, aby oznámil, či k predmetnej Zmluve bola vyhlásená mimoriadna splatnosť, a ak áno, aby súdu predložili Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti ako aj výzvy na zaplatenie, ktoré predchádzali zosplateniu úveru. Na predmetnú žiadosť právny predchodca žalobcu súdu oznámil, že k Zmluve bola vyhlásená mimoriadna splatnosť ku dňu 10.12.2012 a žalovanú právny predchodca žalobcu písomne upomínal a písomne ju vyzýval na úhradu omeškanej časti pohľadávky. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok odovzdal právny predchodca žalobcu Zmluvu a súvisiacu dokumentáciu žalobcovi, a preto kópiami Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti ani kópiami výziev nedisponuje. Súčasný žalobca na rovnakú výzvu súdu oznámil, že SLSP, a.s. pred postúpením pohľadávky zosplatenila úver automaticky systémom. V takýchto prípadoch sa klientom žiadne oznámenie nezasiela, pretože došlo k porušeniu zmluvných podmienok. Žalobca trvá na vyhlásení splatnosti úveru ku dňu 24.2.2013.

5. Dňa 15.6.2016 vedľajší účastník na strane žalovanej doručil súdu podanie, v ktorom vzniesol námietku premlčania, pričom poukázal na to, že žalobca vymáha v predmetnom konaní svoje právo na zaplatenie pohľadávky z časti po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty a taktiež namietal aj aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. si nespĺnila svoju povinnosť podľa § 92 ods. 8 veta prvá zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, a teda v predmetnom konaní ide o neplatné postúpenie pohľadávky v dôsledku čoho bola žaloba podaná neoprávnenou osobou a ako taká má byť v celom rozsahu zamietnutá.

6. Dňa 18.7.2014 bolo súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, kde poukázal na to, že pohľadávka uplatnená žalobou nie je premlčaná, nakoľko si žalobca v tomto konaní uplatnil neuhradené a nepremlčané splátky úveru od 20.1.2011 do 20.2.2019. Splátky pôvodne splatné 20.2.2013 do 20.2.2019 sa stali splatnými dňa 24.2.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Poukázal na znenie § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 ObZ. S ohľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy je v určitých smeroch potrebná aplikácia Občianskeho zákonníka, avšak táto aplikácia sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na posudzovanie premlčania, nakoľko predmetná zmluva je absolútnym obchodom a je potrebné použiť úpravu Obchodného zákonníka bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim dlžníka (spotrebiteľa) len pre to, že premlčacia doba k uplatneniu práv zo zmluvy podľa Obchodného zákonníka je dlhšia ako podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obojstranným stranám, nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, žeby v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Ústí nad Labem sp. zn. 69IC 1303/2010 ako aj Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 69ICm 1303/2010. Ďalej žalobca uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky s podacím hárkom, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení. Odkázal na rozsudok NS SR zo dňa 11.6.2003 sp. zn. 4Obo 210/2001. Žalobca zastáva názor, že aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. V súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, žeby podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Vo svojom vyjadrení citoval názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD. LL. M.

publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015, kde je uvádzané, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel tohto ustanovenia bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Vzhľadom na uvedené navrhuje vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český Najvyšší súd resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným Zákonom o bankách. Z vyššie uvedené vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. Žalobca uvádza, že v súlade s Prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bola žalovaná ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1198 dní. Teda súčet všetkých omeškaní žalovanej so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Z uvedeného dôvodu má za to, že právny predchodca žalobcu konal v súlade s § 92 ods. 8 a teda by neporušil bankové tajomstvo aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej nezasielal.

7. Podaním doručeným súdu 6.7.2017 sa žalobca vyjadril, že v tomto konaní si uplatňuje splátky úveru od 20.1.2011 do 20.2.2019 v počte 98 a celkovej výške 13.716,08 eur. Zvyšné splátky úveru si žalobca v tomto konaní neuplatňuje a vyjadril sa, že žalovaná z poskytnutého úveru uhradila sumu v celkovej výške 750,34 eur, a to dňa 3.3.2009 sumu 189,17 eur, dňa 20.4.2009 sumu 139,96 eur, dňa 20.5.2009 sumu 139,96 eur, dňa 20.6.2009 sumu 139,96 eur, dňa 20.7.2009 sumu 0,50 eur, dňa 21.7.2009 sumu 139,46 eur, dňa 20.8.2009 sumu 1,33 eur. Z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma vo výške 561,14 eur, na poplatky suma 189,17 eur a na úrok z omeškania suma 0,03 eur. Spolu s podaním žalobca doručil súdu aj platobnú históriu na účte žalovanej.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 11.7.2017, ktorého sa zúčastnila právna zástupkyňa žalobcu. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila, súdu sa vrátila závrada v doručení predvolania pre žalovanú z adresy jej trvalého bydliska. Súd v zmysle § 111 ods. 3 CSP považoval predvolanie pre žalovanú za doručené a podľa § 180 CSP sa pojednávanie konalo v neprítomnosti žalobcu a žalovanej.

9. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobca svoj nárok odvodzuje od Zmluvy o splátkovom úvere medzi SLSP, a.s. a žalovanou zo dňa 3.3.2009. V zmysle zmluvy bola dohodnutá výška úveru 8.000,- eur, taktiež boli dohodnuté podmienky splácania, výška mesačnej splátky 139,96 eur, splatnosť 1. splátky k 20.4.2009 a následne pravidelne každý mesiac k 20. dňu v danom mesiaci, konečná splatnosť bola dojednaná k 20.2.2019 a boli uvedené aj celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru vo výške 8.951,65 eur. SLSP, a.s. ako postupca postúpil túto pohľadávku 13.12.2012 Zmluvou o postúpení pohľadávok na súčasného žalobcu. Súčasťou tejto zmluvy bola aj príloha č. 1. Z uvedeného vyplýva dátum poslednej úhrady žalovanej 20.8.2009 vo výške 1,33 eur, taktiež vyplýva, že už v čase postúpenia bola žalovaná v omeškaní so splácaním za obdobie viac ako jedného roka, vychádza to na 3 roky a 103 dní. Žalovaná dlhodobo úver nesplácala. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca sa pridrižava svojho vyjadrenia na výzvu súdu. Je pravdou, že v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok mal postupca postúpiť celú dokumentáciu postupníkov, avšak ani sám žalobca nedisponuje listinnými dôkazmi, na ktoré odkazuje SLSP, a.s., ktorá uvádza, že mimoriadnu splatnosť vyhlásila už 10.12.2012. Nakoľko žalobca o tomto nemal vedomosť a nedisponuje ani žiadnym dôkazom, sám využil svoje oprávnenie a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a tým jeho zosplatenie, a to výzvou k úhrade zo dňa 5.2.2013, kde je uvedený dátum mimoriadnej splatnosti deň vyhotovenia tejto výzvy. Avšak v súlade s rešpektovaním podmienok uvedených v OZ § 53 ods. 9 je následne uvedený deň mimoriadnej splatnosti úveru 24.2.2013. Uvedené neslúži na ťarchu žalovanej. Pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu v spore, žalobca k tomu podal vyjadrenie 7.7.2016. Súdu predložila výzvu SLSP, a.s. pre žalovanú z 21.12.2009, t. j. v čase po uskutočnení poslednej úhrady žalovanej v auguste 2009. Mala za to, že je daná aktívna legitímácia žalobca v konaní a postúpenie pohľadávky bolo v súlade so zákonom. Žalobca si uplatňuje zaplatenie sumy 13.716,08 eur, ktorá suma je tvorená jednotlivými splátkami poskytnutého úveru, a to od 20.1.2011 do 20.2.2019 v počte 98 a zároveň žalobca kapitalizoval úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 21.1.2011 do dátumu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t. j. do 24.2.2013 čo predstavuje 335,88 eur a zároveň si uplatňuje ročný úrok z omeškania vo výške 8,75 % o sumy 13.716,08 eur od 25.2.2013 do zaplatenia. Žalobe žiadala vyhovieť.

10. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ktorými sú: Zmluva o splátkovom úvere č. 0493821543 zo dňa 3.3.2009, Všeobecné obchodné podmienky, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012, Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 5.2.2013, Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012, Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, Pokus o zmiar zo dňa 29.11.2013, Výzva SLSP, a.s. pre žalovanú zo dňa 21.12.2009, lustrácie žalovanej v dostupných registroch, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav:

11. Právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s., uzavrel dňa 3.3.2009 so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere č. 0493821543. V zmysle tejto zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 8.000,- eur (241.008,- Sk), s tým, že žalovaná mala splácať úver v mesačných splátkach po 139,96 eur (4.216,43 Sk) s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.2.2019. Jednalo sa o spotrebný úver bez účelu, výška úrokovej sadzby bola 16,60 % p.a., poplatok za poskytnutie úveru bol 189,17 eur (5.698,94 Sk), ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená na 19,43 % a priemerná hodnota RPMN 12,37 %. Celkové náklady spojené s úverom predstavovali sumu 8.951,65 eur (269.677,41 Sk).

Dňa 13.12.2012 uzatvorila Slovenská sporiteľňa, a.s., ako postupca a EOS KSI Slovensko, s.r.o., ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE. Súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávok bola Príloha č. 1, kde bolo uvedené, že poskytnutá suma úveru predstavovala 8.000,- eur a zostatok pohľadávky predstavoval sumu 14.688,99 eur. Táto suma pozostávala z istiny vo výške 11.676,50 eur, úrokov vo výške 2.970,63 eur, pričom riadny úrok predstavoval sumu 2.180,57 eur a úroky z omeškania sumu 790,06 eur. Ostatné príslušenstvo tvorili poplatky vo výške 41,86 eur. V prílohe bolo uvedené, že žalovaná je v omeškaní 1198 dní a dátum poslednej úhrady 20.8.2009 - išlo o úhradu vo výške 1,33 eur. Z listinných dôkazov ďalej vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. doručovala žalovanej oznámenie zo dňa 18.12.2012 o postúpení pohľadávky vo výške 14.688,99 eur na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, avšak súd nemal preukázané, či aj došlo k doručeniu tohto oznámenia. Z listinných dôkazov priložených žalobcom ďalej vyplýva, že dňa 5.2.2013 vyzval žalobca žalovanú k úhrade a oznámil jej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 5.2.2013. Vo výzve uviedol, že sumu 14.991,14 eur má uhradiť najneskôr do 20.2.2013. Ešte pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu listom z 21.12.2009 oznámil žalovanej, že dochádza k omeškaniu so splácaním úveru ku dňu 30.11.2009 vo výške 558,51 eur s príslušenstvom a vyzval ju na úhradu tejto sumy v lehote 10 dní. Na výzvu súdu Slovenská sporiteľňa, a.s. písomným podaním zo dňa 22.12.2014 uviedla, že vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k predmetnej zmluve ku dňu 10.12.2012, ale nedisponuje žiadnou súvisiacu dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, lebo túto odovzdala na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok postupníkovi. Žalobca v konaní trval na tom, že vyhlásil po postúpení pohľadávky mimoriadnu splatnosť úveru, a to ku dňu 24.2.2013, teda tak ako to uvádzal v samotnej žalobe a k tomuto dňu sa stali splatné všetky neuhradené splátky úveru.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 52 ods. 2 veta tretia OZ, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 528 ods. 2 OZ, postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

12. Posudzovaný právny vzťah medzi sporovými stranami je založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a je nevyhnutné ho posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere je tzv. absolútnych obchod a zároveň právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako podnikateľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

13. V prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy, ktorá predstavovala zostatok nesplateného úveru poskytnutého žalovanej právny predchodcom žalobcu. Vedľajší účastník, ktorý v spore vystupoval do 30.6.2016 na strane žalovanej, namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dôvodiac, že právny predchodca žalobcu postúpil žalobcovi tzv. živý úver a nepredložil v konaní doklad, že úverový vzťah so žalovanou bol ukončený pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú považoval za platnú a k dôvodom namietanej neplatnosti sa v konaní písomne ako aj na pojednávaní vyjadril.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale

iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

Súd poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014, sp. zn. 19C/34/2012, podľa ktorého: „Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku, v danom prípade Slovenskej sporiteľne, a.s., namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ (navrhovateľ). Čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv, ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky nedošlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa zachovávajú všetky námietky voči postúpenej pohľadávke, rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že postúpením pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. voči odporkyňi 1/ navrhovateľovi nedošlo k zhoršeniu postavenia odporkyne 1/, došlo len k zmene v osobe veriteľa. Pokiaľ svoju pohľadávku vyčíslila Slovenská sporiteľňa, a.s. v čase postúpenia na sumu 991,17 Eur s príslušenstvom, čo osvedčila Výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu SLSP, a.s., Bratislava ku dňu postúpenia pohľadávky, t. j. 11.12.2006, nie je možné tejto zmluve o postúpení pohľadávok nič vytknúť a nie je možné konštatovať, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nasl.. Mylne sa súd prvého stupňa domnieval, že predpokladom postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. je zosplatnenie celého úveru. Zosplatnenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach (v danej veci do 20.06.2007), ale v dôsledku nesplnenia povinností dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatnenia. Tieto skutočnosti však nemajú žiaden vplyv na výšku dlhu dlžníka, týkajú sa výlučne spôsobu zaplataenia jeho dlhu a závisia výlučne na vôli veriteľa, a preto nie je možné z dôvodu nevyhlásenia predčasnej splatnosti úveru Slovenskou sporiteľňou, a.s. (zosplatnenia) ku dňu postúpenia pohľadávky považovať zmluvu o postúpení pohľadávok za neplatnú“

Rovnako v rozhodnutí Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013 je konštatované, že: „Voči uplatnenému nároku neboli dôvodné námietky vedľajšieho účastníka na strane odporcu vychádzajúce zo skutkového zistenia o tom, že pôvodný veriteľ - banka pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Vedľajší účastník na strane odporcu toto skutkové zistenie interpretoval tak, že nedostatok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou a z toho plynúca skutočnosť, že banka postúpila pohľadávku, ktorá nebola v celom rozsahu splatná, spôsobuje neplatnosť medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom dňa 15.12.2011 uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky, a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. S takýmto právnym posúdením sa stotožniť nemožno. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Je zrejmé, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov obmedzuje právo banky postupovať nesplatené pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto obmedzenia je však zrejmé, že účelom tejto povinnosti je ochrana bankového tajomstva, konkrétne to, aby pri postupovaní pohľadávok, neboli tretie subjekty oboznamované s údajmi bankového tajomstva. Preto porušenie povinností vyplývajúcich z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade odporcovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. Inak povedané, porušenie administratívnoprávnej povinnosti v súvislosti s uzavieraním zmluvy o postúpení pohľadávky alebo plnením zo zmluvy - postúpením pohľadávky nezakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky alebo to, že by nedošlo k platnému plneniu zo zmluvy spočívajúcemu v postúpení pohľadávky. Takéto protiprávne konanie zo strany banky zakladá výlučne banku zodpovednosť podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov“.

A taktiež v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.11.2015 sp. zn. 7Co/540/2015 sa konštatuje, že: „Krajský súd však nepovažuje za správny záver okresného súdu, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 (Zákona o bankách) a na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom z 27.06.2013 došlo len postúpeniu časti pohľadávky a z tohto dôvodu, že by bolo dôvodné priznať len postúpené pohľadávky do dňa postúpenia. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách takýto výklad nevyplýva“.

15. Súd uvádza, že predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejмый aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejмый, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy, pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejмый, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame.

Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. V ňom sa uvádza nasledovné: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky (POZ: zákonodarca opäť cielene použil pojem pohľadávka, nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká.

Podľa dôvodovej správy k ustanoveniu § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) ZoB v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Je zrejмый, že pod slovným spojením „nesplácaný dlh“ je treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko tento dlh vzniká už poskytnutím úveru dlžníkovi, ktorý ho má len možnosť vrátiť v splátkach postupným splácaním za zmluvne dohodnutých podmienok.

16. Z ustanovení Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. nevyplýva, žeby bankový subjekt bol povinný pred postúpením pohľadávky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť omeškaného peňažného záväzku klienta, tento vypovedať alebo od zmlúv odstúpiť. Uvedené zákonné ustanovenie vyvracia tvrdenie vedľajšieho účastníka, že subjekt, ktorému bola pohľadávka z omeškaného záväzku postúpená, nemôže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť omeškaného peňažného záväzku. Postupník postúpením pohľadávky v zmysle ust. § 524 a nasl. OZ sa na základ postúpenia stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobúda s príslušenstvom a všetkými právami, ktoré sú s pohľadávkou spojené vrátane námietok, ktoré možno proti nej uplatniť. Zmluvou o postúpení pohľadávok tak na žalobcu prešli aj práva súvisiace s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na článok 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu, kedy pod písm. a) je uvedené, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti pokiaľ je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní.

17. Žalovaná uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver, ktorý mala dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušila. V čase postúpenia bola s plnením svojich povinností zo zmluvy v omeškaní 1198 dní. Žalovaná pritom, ako z listín zo spisu vyplýva, výslovne súhlasila s tým, že banka je oprávnená svoju pohľadávku zo zmluvy postúpiť inému subjektu (bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, s ktorými sa žalovaná oboznámila). Takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže postúpiť svoju pohľadávku na tretiu osobu a dlžník môže previesť svoje záväzky voči banke na tretiu osobu s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Má to základ vo funkcii súhlasu,

ktorým je ochrana veriteľa. Dlh by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Tak, ako Občiansky zákonník, aj Zákon o bankách nevyžadoval súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Relevantné nemôže byť to, že postupník je subjektom nespĺňajúcim definíciu § 3 ods. 2 Zákona o bankách, na čo poukázal vedľajší účastník na strane žalovanej. V zmysle tohto ustanovenia bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis nestanovuje inak. V konkrétnom prípade však úver už poskytnutý bol bankou, postupník žiadne peňažné prostriedky neposkytuje, rieši sa len návratnosť poskytnutého úveru. Nie je zrejmé, prečo by návratnosť úveru, t. j. vymáhanie pohľadávky nemohol realizovať subjekt nemajúci oprávnenie na podnikanie v bankovom sektore. V súlade s touto konštatáciou súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/10/2016 zo dňa 2.5.2017.

18. Zákonom č. 483/2001 Z. z. bol zrušený Zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktoré bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z.. Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008, kde uviedol, že: „Účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochranu poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere). Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“

19. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9Co/10/2016 citoval aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim. Rovnaký názor prezentoval aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 625/03 zo 14.04.2005.

K reštriktívnemu výkladu dôvodu neplatnosti právneho úkonu dospel Ústavný súd Českej republiky aj v náleze sp. zn. II.ÚS 87/04 zo 06.04.2005. Uviedol, že záver, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza musí sa opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia. Nie je možné vystačiť iba s gramatickým výkladom. Významnú úlohu tu hrá predovšetkým výklad teleologický. Je preto nutné vždy sa pýtať na účel zákonného príkazu, či zákazu. V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality v súkromnoprávnej sfére nie je len ochrana záujmov štátu, ale predovšetkým ochrana súkromnoprávných vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa musia dodržiavať). V súkromnoprávnej sfére platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené, preto každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je nutné vykladať ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne a nie extenzívne. Opačný výklad by bol v rozpore s čl. 4 ods. 4 Listiny,

podľa ktorého pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd (v tomto prípade zmluvnej voľnosti strán) musí byť zohľadnená ich podstata a zmysel a takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, než pre ktoré boli stanovené.

20. So zreteľom na uvedené dôvody súd vyhodnotil námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za nedôvodnú a má za to, že žalobca je na podanie žaloby aktívne legitimovaným subjektom poukazujúc okrem iného aj na to, že postupca oznámením o postúpení pohľadávky dňa 18.12.2012, t. j. bezprostredne po uzavretí Zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámil žalovanej, že došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu, pričom z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok.

21. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, kedy sa samotná zmluva o splátkovom úvere spĺňa všetky náležitosti § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., ktorý bol účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere. Súd teda žalobe vyhovel, pokiaľ ide o zaplatenie sumy 13.716,08 eur, ktorá suma je tvorená jednotlivými splátkami poskytnutého úveru za obdobie od 20.1.2011 do 20.2.2019 v počte 98 ako aj v časti o zaplatenie kapitalizovaných úrokov vo výške 335,88 eur, ktoré boli vypočítané do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, teda do 24.2.2013 a úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 13.716,08 eur od 25.2.2013 do zaplatenia.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenie vlády 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

22. Keďže žalovaná bola s plnením peňažného dlhu v omeškaní, žalobca ako veriteľ má voči žalovanej nárok na zákonné úroky z omeškania vyčíslené v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. o 8 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. vo výške 8,75 % p. a. zo sumy 13.716,08 eur od 25.2.2013 do zaplatenia, na zaplatenie ktorých súd zaviazal žalovanú.

23. V konaní vedľajší účastník namietal, že pohľadávka, ktorá bola žalobcom uplatnená v tomto konaní je sčasti premlčaná, pričom bližšie nešpecifikoval, aká časť pohľadávky má byť premlčaná. Poukázal na ust. OZ upravujúce premlčanie s tým, že niektoré splátky tvoriace judikovanú pohľadávku sa stali splatnými v dobe presahujúcej viac ako 3 roky pred podaním návrhu v predmetnom spore. Preto žiadal, aby súd premlčané právo nepriznal. V súvislosti s námietkou premlčania žalobca má za to, že v danom prípade, keďže predmetná zmluva je absolútnym obchodom, je vo vzťahu k premlčaniu potrebné použiť úpravu Obchodného zákonníka bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy, a teda, že premlčacia doba sa v tomto prípade riadi ust. § 397 ObZ a je štvorročná.

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s účinnosťou od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.5.2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

24. Žaloba na súd napadla dňa 20.12.2013, pričom žalobca si v konaní uplatňuje len neuhradené a nepremiľané splátky úveru v časovom rozmedzí od 20.1.2011 do 20.2.2019, ktoré sa stali splatnými dňa 24.2.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že sa však nestotožnil s tvrdením žalobcu, že aj pri spotrebiteľských zmluvách, pre ktoré platí režim Obchodného zákonníka, sa pri premlčaní vychádza z ustanovení Obchodného zákonníka, a to s poukazom na vyššie cit. ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, zdôrazňujúc to, že na všetky právne vzťahy, ktorých je účastníkom spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, pričom takéto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, t. j. pred 1.5.2014, keďže tieto ustanovenia nadobudli účinnosť práve týmto dátumom a právne predpisy, ktorých sú súčasťou, nemajú prechodné ustanovenia.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. O trovách konania žalobcu súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní bol úspešný žalobca v plnom rozsahu, keďže súd žalobe v celosti vyhovel, preto mu súd priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade s nižšie cit. zákonným ustanovením.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O trovách konania, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej v súvislosti s jeho účasťou v spore do 30.6.2016 (následne vedľajší účastník nevstúpil do konania ako osobitný subjekt v zmysle príslušných ustanovení CSP) súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd má za to, že vedľajší účastník na strane žalovanej, ktorý vstúpil do konania neposkytol žalovanej účinnú ochranu, ktorej výsledkom by bola skutočnosť, že žalovaná je v spore plne alebo sčasti úspešná a súd mu preto nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.